

Til § 18

Bestemmelsen indeholder en række forudsætninger, som i givet fald skal anvendes ved beregningen af de årlige omkostninger i procent, hvis aftalen ikke fastlægger, hvad der skal gælde. Bestemmelsen svarer til direktivets art. 1a, stk. 6 og 7.

Til kapitel 3

Kapitlet, der svarer til kreditkøbslovens kapitel 4a, blev indsat i forbindelse med »kartoffelkuren« og indeholder en række regler, der tilsigter at begrænse det lånefinansierede forbrug.

Til § 19

Bestemmelsen svarer til kreditkøbslovens § 35a.

Som følge af reglen i lovforslagets § 6, stk. 2, finder bestemmelsen også anvendelse på køb med ejendomsforbehold, der er betegnet som en lejekontrakt, når det må antages at have været meningen, at modtageren skal blive ejer af tingen. Det er derfor ikke fundet nødvendigt, at medtage en udtrykkelig bestemmelse herom svarende til kreditkøbslovens § 35 b.

I *stk. 2* er begrebet kontantprisen nærmere defineret. Definitionen svarer til kreditkøbslovens § 8, stk. 1, nr. 1.

Til § 20

Bestemmelsen svarer til kreditkøbslovens § 35c.

Til kapitel 4

Kapitlet indeholder en bestemmelse om forbud mod underpant i kreditkøb. Kapitlet har én paragraf.

Til § 21

Bestemmelsen svarer til kreditkøbslovens § 9.

Til kapitel 5

Kapitlet regulerer forbrugers adgang til at kræve nedsættelse af et urimeligt vederlag eller omkostningsbeløb. Kapitlet har én paragraf.

Til § 22

Bestemmelsen svarer til generalklausulen i kreditkøbslovens § 10. Den gælder imidlertid nu for alle kreditaftaler, der er omfattet af loven, og er således ikke begrænset til kreditkøb. En lignende generalklausul findes dog i forvejen i aftalelovens § 36, hvorefter en aftale kan tilsidesættes helt eller delvis, hvis

det vil være urimeligt eller i strid med redelig handlemåde at gøre den gældende. Den foreslåede bestemmelse medfører således næppe nogen væsentlige ændringer i den gældende retstilstand. Der kan i øvrigt peges på, at en lignende bestemmelse tidligere fandtes i gældsbrevslovens § 8, der blev ophævet i forbindelse med gennemførelsen af aftalelovens § 36.

Til kapitel 6

Kapitlet indeholder regler om virkningen af, at kreditor ikke overholder sin oplysningspligt efter kapitel 2.

Til § 23

Stk. 1 svarer til kreditkøbslovens § 38, stk. 1, 1. pkt. Bestemmelsen i kreditkøbslovens § 38, stk. 1, 2. pkt., hvorefter kontantprisen, hvis den ikke er oplyst, skal fastsættes efter købelovens § 72, er udgået som følge af, at kontantprisen ikke længere skal oplyses, jf. bemærkningerne til lovforslagets § 9.

Stk. 2 indeholder i 1. pkt. en bestemmelse svarende til kreditkøbslovens § 38, stk. 2. I 2. pkt. indføres en ny regel, der fastslår virkningen af, at de årlige omkostninger i procent er for lavt angivet. Herefter kan kreditor, når der er tale om en *kreditaftale med fast lånebeløb*, ikke kræve højere omkostninger, end hvad der svarer til den procentsats, der er angivet i kontrakten.

Hvis der er uoverensstemmelse mellem oplysningen om kreditomkostningerne angivet som et beløb og som de årlige omkostninger i procent, skal forbrugeren kun betale kreditomkostninger i overensstemmelse med den af opgørelserne, som er mest gunstig, idet forbrugeren har ret til at bygge på de oplysninger, der skal gives. Selv om den nævnte uoverensstemmelse som oftest vil bero på regnefejl eller ukyndighed, er det dog rimeligt at sanktionere overtrædelser med en nedsættelse af omkostningerne, da oplysningen kan have været bestemmende for forbrugeren, for hvem fejls årsag må være uvedkommende. Det er imidlertid klart, at der kan være tilfælde, hvor uoverensstemmelsen er af åbenbart uvæsentlig betydning. I sådanne tilfælde følger det af *stk. 3*, at kreditgiver kan kræve de faktiske kreditomkostninger betalt.

Kan det på grundlag af de i øvrigt foreliggende oplysninger konstateres, at kreditomkostningerne er blevet angivet for højt både som beløb og som de årlige omkostninger i procent, følger det af almindelige aftaleretlige fortolkningsprincipper, at forbrugeren kun skal betale de kreditomkostninger, som en korrekt udregning fører til.